

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

DNEVNIK SA USPONA NA ACONCAGU od 02.Jan. do 03.feb.1992 god.

UČESNICI:

1.Miletić Zoran	-Niš
2.Bejo Slobodan	-Niš
3.Ranđić Saša	-Bor
4.Gajic Borko	-Bor
5.Milošević Pavle	-Beograd
6.Mavrić Safet Čako	-N.Pazar
7.Janjatović Petar	-Sombor

2.Januar '92 -četvrtak

Sad je 8:30 sat.Kredem autobusom za Beograd.Kupio sam novine ali ih ne citam, razmislijam.dali je pametno trošiti tako veliku svotu novaca na izlazak na vrh na drugom kraju svet u ovom ratnom vremenu.

Na aerodrumu smo svi oko 15 sati. Imamo problema eko-težine opreme i Pored odobrenja da možemo imati više 120 kg od dozvoljene težine, nama ni to nije bilo dovoljno.U Poslednjim minutama pred poletanje aviona sve sredjujemo.Letimo za Pariz.Iz aviona se lepo vidi Fruška Gora,B. Palanka,Beodin,kanali DTD.Nadam se da cu videti i salas.Uveče sleđemo u Pariz.Prebacujemo se na drugi aerodrum Gare de l'Est.Po Planu.Ulazimo u najveći putnicki avion Boeing 747.Poleđe ova vazdušna ladja i pred nama je let od preko 10 sati.

3.Januar '92-Petak

Provodimo noć u avionu.Jutro iznad Atlantskog okeana, u Podne smo bili Rio de Janeiro.Tu nas je dodekala tropска temperatura. Posle podne smo bili već u Buenos Aires.Izlazimo iz aviona. Preuzimanje prtljaga i ostalo doista sporog ~~ime~~.Carina i ne postoji samo i ta formalnost traje.Treba da odemo do druge aerodrumske zgrade da predamo stvari, overimo karte ... žurimo stari padaju sa kolica, stizemo do druge zgrade ali smo zakasnili, avion je počunjen.Dobijamo autobuske karte da odemo na drugi aerodrom koji je na drugom kraju grada.Autobusom prolazimo kroz grad.Grad je pun kontrasta.Od sirotinskih četvrti do međunarodnog poslovnog dela, sa zgradama od čelika i stakla.Dolazimo do drugog aerodroma menjamo vreme leta.Tu se srećemo sa dve grupe baskiskih planinara koji isto idu na Aconcagu.Ulazimo u avion za Mendozu.Ovaj deo puta je bio najlepši.Avion je leteo na maloj visini i lepo se videlo zemljiste.Mali deo zemlje je obrađen tako da se ispod nas protezata crvenkasta pustinja bez sela i puteva.Sleđemo na mendozanski aerodrom.Tu Paja izigrava veliko organizatora, izlazi prvi i dovevara se sa taksištima, i od pet šest kombi taksija mi ostajemo bez i jednoga.tako da smo ostali poslednji na aerodrumu, ali posle nekog vremena nailazi neki raskimatani autobus koji nas je preneo prema gradu.Posle promene autobusa i iznajmljivanja kamiončića konacno stizemo u hotel Edien.Vlasnik tog hotela je čovek našeg porekla Tito Petrić.Smestamo se u hotel i sa time se završava najduži dan koji je trajao 28 sati od toga je obdanica trajala više od 20 sati.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

4. januara '92-subota

Ujutro smo krenuli u upravu turizma i tamo Platili 80\$ za uspon na Aconcagu i Popunali određene obrasce.U toku dana smo nabavljali deo opreme koja nam je nedostajala.Prvveće smo obisli grad i iznenadili se koliko i kakve Parkove ima taj relativno mlađ grad.Uveče nam je Tito, Petric Priredio večeru za uspešano osvajanje vrha.

5. januar '92-nedelja

Krećemo ispred hotela Edién sa kobi busom.Na krov autobusa smo natovarili svu našu opremu.Ispraćaju nas nekoliko zemljaka.Kombi Prvo ide kroz Predgradje Mendoze a zatim ide oko 200 km dolinom reke Mendoze.To se skoro beživotan kraj, sa Planina je reka donela mnogo sljunka i nataložila ga u dolinu.I svake godine se to ponavlja.Prolazimo Pored nekoliko carinskih kontrola bez dugog zaustavljanja.Poste tri sata vožnje dolazimo do Puente del Inca, odnosno do male karaule i oko nje nekoliko kuća.Tražimo Rikarda "najbolješ Goniča mula", nismo ga odmah našli.Istovarili smo stvari iz kombija.Našli smo drugog Goniča mula,i na njegovoj zemlji Podigli logor i Preparali.Pored se nalazilo groblje administa koji su poginuli na Aconcagu.Najviše ima grobova u periodu dvadesetih i pedesetih godina.U tom periodu je bilo osvajanje Aconcagve i služila je kao poligon za pripreme za Himalaje.
Hans Link

6. januar '92-Ponedeljak

Većinu stvari smo ostavili kod Goniča a mi smo samo sa osnovnom opremom krenuli gore.Na samoj Punte del Inca nalazi se prirodan kameni most koja je reka napravila sa kanjonom.Odvajamo se od puta i idemo Pored reke Horcones.Naučili smo da su planinske reke da su bistre i čiste a da tek kad dodiju u dolinu da se zamute.Ove adiske reke su mutne odmah još u svom gornjem toku.Reka je bila sva crvena od taloga od peska kojeg je nosila.Idemo prema raskrsnici staza Confluecia i posle toga idemo mali kamp.Hodali smo neštoško 6 sati.Kuvamo Špice na našim primusima i tako skromno proslavljamo badnje veče.

7. januar '92-utorak

Nastavljamo da hodamo kroz ovu kamenu dolinu reke.Sad idemo po delimično osušenom dnu reke.Preškačemo reku na nekoliko mesta.Ovakve planine još nismo videti.Cele planine su od sijpara.Stene su raznih boja.Dominira crvena ali ima zelenih i žutih.Polako hodamo ocekivali smo da će pčaćenje mnogo kraće da traje.Hodali smo ceo dan i dosta umorni dolazimo na bazni logor Plaza de Mulas.Tu zatičemo nas prtljaš koga su mule donele.Sve stvari su tu,sem jedne transportne vreće koja se počepala pri padu mazge.Goniči kažu da je tada mazga slomila nogu i da su je morali ubiti.Tako da smo mi ostali bez dvopeka a ja bez jednog ranca.Posle večere odmah idemo na spavanje jer kad sunce zade odmah je hladno.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

8. januar '92-sreda

Ujutru se budimo svi sa Glavoboljom. To je Posledica visinske bolesti, odnosno razredjenog vazduha. Nekima Pomaze aspirin protiv Glavobolje, ali nekima ne Pomaze. Da bi otklonili Posledicu visinske bolesti Potrebna je aktivnost i zato krećemo na lednik Horcones. Kao i sve ostalo ovde i lednik se razlikuje od uobičajeno Pojma o lednicima. Horcones je od tvrdog snega sa visokim šiljcima, mešavina je snega i kamenja i nema lednički kanjon. Jedan od vrhova koji okružuje lednik Horcones je vrh Cuerno (5462m) koji nam se svima svideo zbog svoje sličnosti sa Matterhornom. Takodje smo došli i do Planinarskog Doma koji je još u izgradnji. Nješova sudbina mi izgleda problematična, jer je Postojalo jedno skloniste niže ali su ga snezovi uništili, sada je to jedno rušlo od cijala i isavijanih čeličnih profila. U domu su sada smješteni radnici koji rade na izgradnji doma i patrola službe spasavanja. Nadam se da će čuti od budućih osvajača Aconcagua da su bili smješteni u dom, a ne da da ga je sneg sa Horconesa uništio.

Ostatak dana smo proveli u boljoj organizaciji života u baznom logoru. Uveče smo se dogovorili što ćemo raditi narednog dana. Dogovorili smo se da Zoran i Pavle krenu prvi i da nošu sator za drugi visinski logor Berlinu (5800m) a mi da nosimo ostalu opremu za Prvi visinski logor Nido Decondores (5400m). Posle podne se upoznajemo sa Milošom, našim gasabajterom u Nemačkoj. On je sam dosao iz Nemačke da se popne na Aconcagua tako da ga primamo u ekipu i sada nas ima osmorica. Rano odlazimo na spavanje. Ponovo se divimo svaju zvezdu. Pokušavamo da pronadjemo neka poznata sazvezdja ali sa malim uspehom. Dalje poučavanje sazvezdja prekida hladnoća koja nas tera u šatore i vreće za spavanje.

9. januar '92-cetvrtak

Svanulo je i ovo jutro, počinje juriš na vrh. Rušimo "srebrni" šatori nosim ga na Nido Decondores. Svi idemo gore, momci uzimaju tempo i odlaze duž staze. Svako ko je želeo da me obide, obišadme. Polako se penjem po beskonačnim serpentinama. Razredjen vazduh otežava penjanje. Polako dobijam u visini, sati prolaze a uvek isti pejsaž. Prelazimo preko tri kose koje su ustavati nastavljaju. Na poslednjoj kosi koja je skroz pod snegom polako stizem drugare koji su me na početku obisli. Tu, na snegu, pre mođ dolaska odigravala se drama, neki su imali ne kontrolisane trzaće noge, spavanje u snegu iako je bilo oko 14 sati. Glavobolju i mučninu imaju svi. Podižemo šator na 5400 m. Kao prvi ostaju Zoran i Pavle oni će posle otidti na drugi visinski logor i postaviti gore šator. Pavletu je bilo loše ali se nadao da će proći. Sa ostalima se spustam u bažni logor. Spuštanje nam daleko bolje ide. Niz sneg se klizemo a po si parukamenje samo prsti, ali na jedan veliki kamen sam naleteo i jako uganuo nogu. Sedeo sam oko deset minuta i masirao zgrob na nozi. Posle sam oprezno nastavio da se spustam, sada kamenje nije letelo ispod pancerica. Uveče je druga atmosfera u logoru. Spremamo se za sutra da iznesemo ostatak opreme na Nido Decondores. Spavam sam u malom šatoru sa gromilom opreme, nesmem da se pokrenem jer bi se ogrebao na neki čelik.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

10. Januar-Petak

Ujutru se ponavlja slika kao prethodnog dana, rušimo sadžator Salevu i spremam se za Borkom za odlazak na Nido Dekocordores. Jutarnju monotoniju preseca čako koji kada je čuo da nije planiran za uspon taj dan. Pakuje se i odlazi pre svih gore. Momci pričaju kako je čako prethodnog dana imao problem sa nogama koje ga bas nisu slušale, i kako je izgoreo na snegu. Pakujemo se i ponovo uz beskonačne serpentine. Sada imam teži ranac pa se još sporiye penjem. Sa nekim strancem se polako penjem, pravio mi je društvo do 5100 m posto je išao samo na aklimatizaciju. Poslednja deonica preko tvđog snega mi je bila izuzetno teška. Umor je uradio svoje, sada se još sporiye penjem i činim se da je ranac postao još teži. Često se odmaram, na početku sam pravio 100 koraka pa pauza od 5 sekundi, sada pravim 40 koraka i pauzu više od 15 sekundi. Sa Borkom dižem šator Salevu, i sprem večeru. Paji je loše i on odlazi u bazni logor. Ekipa je sada razvucena. Zoran, čako, Borko i ja smo na 5400 m Saša i Geja su 4800m a Paja je u baznom logoru. Odlazimo na spavanje. Nisam postavio odmah navlačnu vreću i hladnoća pred zoru me budi.

11. Januar-sabata

Rano ujutru sam osjetio bolove u ledjicima i stomaku. Probao sam da skuvam čaj ali bez uspeha. Hladnoća je bila velika i vetar je duvao i nisam mogao na nasim malim plinskim gorionicima ni sneg da otopim a ne da napravim čaj. Trebalо je da taj dan sa Borkom idem na Berlinu, ali kako je jutro odmicalo meni je bilo lošije i od dalje uspona za mene neće biti. Nedelju dana pre Polaska u Argentinu bio sam na lomljenju bubrežnog kanena u Novosadskoj bolnici i ovi bolesti mogu biti od kretanja kamenčića, ali bolesti mogu biti i od visinske bolesti. Sa Zokijem sam se dogovorio da sidem dole u bazni logor, a ako bolesti ne prestanu da odem i do Mendoze, rekli su i gde se nalazi višak novaca. Uzeo sam samo osnovne stvari i polako silazio. Posle prve deonice bol se subi ali počinje druga nevolja, nemam vode. Usput sredem Paju, njemu je sada dobro i pun optimizma ide gore. Sredem takodje Geju i Sašu oni isto idu gore. Silazim u bazni logor, bol je nestao. Iz preventivne uzimam lekove koje treba i koje netreba. Pravim sebi čaj i prokuvavam vodu. Sam ostajem u baznom logoru.

12. Januar-nedelja

Dosadno je biti sam u baznom logoru. Pravio sam sebi neke čajeve, supicu i klopicu. Leđo sam se snašao sam u logoru. Nisam mogao ni predpostaviti da u dvanaest sati temperatura u šatoru bude i 35°C, u tako toploj šatoru sam se leđo osecao za razliku od noći kad temperatura iznosi i -25°C. Iznenada oko 16 sati se pojavljuje Pavle, došao je po neke stvari, sišao je čak sa Berline zbog nekoliko sitnica. Paja priča o raspoloženju ekipa koje je dobro. Danas treba prvi da izadju na vrh (Cubre). Za sutra planiram da sa Pajom i krenem na vrh, ali bolje da sačekam jedan dan da se napravi mesta u šatorima. Odlazimo svaki u svoj sator. Pet treba sačekati jutro, zbog sunča rane odemo u šatore a kratko se spava jer visina i tu uzima svoj danak, a hladnoća u zoru ledi sve.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

13. Januar-Ponedeljak

Paja ujutru uzima sitnice i kreće Ponovo Gore, sa tim da ja kredem za njim sutra. Posle podne bi trebalo da dodju Prvi osvajači vrha. Ja ih čekam.

Posle ručka obilazim kamp. U gornjem delu kampa koji je pred leđnikom, sada su planinari smislili radnu akciju da dovedu vodu do svojih šatora. Pa svi nešto krampaju sa cepinima. U sredistu kampa srećo sam Boničaj mula Rikarda. Pokazuje mi svoj sator u kome se može dobiti i osvežavajuća pića. Pa čak preko radio stanice zvati Jugoslaviju. Rikardo sručno nudi svoje usluge. "Ako nešto treba..." Moje skipe nema, očekivao sam ih do 20 sati. Pakujem samo osnovne stvari za uspon.

14. Januar-utorak

Spremio sam manac, jes da prekuvam vodu pa da krenem na Cumbre. Iz kampa prema našim šatorima, koji su bili malo izdvojeni, ide Rikardo. Govori da su sinod sa vrha doneli našu dvojicu. Jdnoš Ćaku i Jdnoš dušačkoš. Da su bili svu noć u njezovom šatoru da su im davali infuziju. Sada su ih preneli u Dom. Erzo smo otišli u Dom. Dok sam išao Prema domu svaštia mi je Padalo na pamet šta im se to moglo desiti. U Domu sam se iznenadio. Prvo sam video Ćaku, sav je izgoreo a hodao je kao da hoda po usijanom kamenju. stopala su mu uvijena u zavove. Zorjan neslo bolje izgledao, na usnama su mu groznice i ljujla se kao na vetru. Počinju da pričaju svoje priče. Preključe su krenuli iz Berline na vrh. Do krsta na vrhu su došli do 17 sati. fotografisli, se krenuli dole. Seli su malo da se odmore i zaspali. Počeli su da sanjaju. Predpostavljaju da se Ćaka prvi probudio i krenuo nsumice dole. Zoram kada se probudio i video da mu nema drugara krenuo je Prema vrhu da ga traži. Ta njihova tražanja i lutanja su bila između 6500m i 6000m. Tek ujutru je Ćako našao na šator službe spašavanja i gde su ga smestili i utočili. Krenuli su da traže Zorana, ali pošto nisu znali gde da ga traže, samo su nadgledali okolinu. Oko 11 sati Zoki se pojavio u logoru. Naši drugari su se iznenadili na što liči, ljujao se u hodu. Jakna mu je bila sva isprljana i izgužvana. Ali on nije priznavao da je umoran. Ćako ga nije mogao prepoznati. Spustili su ih dole do baznog logora u Rikardov šator i dali im infuziju. Posle su ih odveli u Dom da se napravaju. I sada su u Domu pričali špancima šta im se dogodilo, koliko su od toga oni razumeli, neznam. Uveče su Borko i Miloš došli sa brda. Miloš je odustao na 40 m od vrha nije mogao više da se penje, a Borku nije mogao da prođe kašalj. Pa je sišao dole. Dobro su obojica izgledali.

15. Januar '92-sreda

Po treći put se spremam da krenem. Prekuvavam vodu i spremam se da krenem. Saša silazi dole odustaje od vrha, ne oseća se dobro. Posle njega dolazi Gejo koji je bio na poslednjem delu pred vrh i povredio koleno, nije mogao izći na vrh. Miloš kad je čuo da ja idem Gore, odlučuje da isprobava sredu još jednom. Kređemo ko 13 sati. Miloš je opet ispred mene. Po treći put idem istim beskonacnim serpentinama. Dolazim na Nido Decondores. Nemam vremena da se popnem na Berlinu, a i nebi imao vremena za aklimatizaciju. Po dogovoru u šatoru je sve tu. Počinje vetar, u šatoru je hladno. Jedva sam se ugaslio, obukao sam sve na sebe.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

16. januar-cetvrtak

Rano sam se probudio ili bolje reći nisam ni spavao, vetrar je postao strašan.Počeo je da duva jako, žator se savija i Pucao kao da će da se Počepa.Strepeo sam kada će se pokidati.Dva puta sam izlazio da donje krajeve pritisknem sa kamenjem, da nebi vetrar ulazio u žator.Konačno dolazi jutro.Da provedem još jednu noć u ovim uslovima, poludeo bih.Odvednom oko 9 sati čujem Pajin glas.Počeo se momčina na vrh, bilo mi je dražo što se Počeo.Covek je po drugi put na Roncaševi, prvi put nije izašao.Cestitao sam mu.Cekao me je ali nije znao da sam se ja zadržao zbog Čake i Zorana.Uspom se odvivao kako treba i nije bilo nekakvog problema.Miloš je jutros krenu prema gore a on ide dole da pomognе Geji i Sasi da pokušaju još jednom.Paja odlazi a ja se spremam da nastavim prema Berlini.Kad sam gledao stazu kojom treba da idem vidim Miloša, vrada se u bazni lošor, kaže neće da se muči po drugi put a oseda da ima manje snage nego prvi put.I on ode po snegu za pajom.Ja polako,agnac na ledja i u brdo.Strmije je i zamisljam nas kao bi smo se mi penjali po severnoj steni, kako su neki hteli, kad se ni po ovoj normalnoj nemozemo poleti.Ova planina se otegla pa nikada kraja.Počeo sam se na Berlinu i vedva nalazim žatore.Hrane skoro da nema, ima samo odvratne dehidrisane.Posle mene dolaze neki momci iz Kalifornije, sa siroaticnim Jerry Price-om.Drizim se sa njima, kukam kako mi drugari nisu ostavili hrana, kad mi oni velikodušno ustupaju svoju isto dehidrisanu hrana.Izgleda da mi je sudjeno da je moram jesti.Dođovaram se sa njima da se ujutra zajedno penjemo.

17. januar-petak

Budim se skoro svaki sat.Tačno u 5 sat. i 30 minuta dve senke u mraku odlaze prema vrhu.To je moje nedovoljno znanje engleskog, a lepo ljudi rekli da će se krenuti u 5 sati i 30 minuta.Na brzinu se oblađim i krećem.Srećom ide još jedna Brazilска ekipa tako da oni idu napred i na taj način mi olakšavaju.Posto idemo i preko snega ja nemoram da stavljam derze na cipele.Kada smo ušli u poslednji deo uspona La canaleta dosli su oblaci, vremenom su postali sve gusći.I počeo je da pada sneg i našlo je zahladilo ali ja imam na sebi Pajine Perjane Pantalone koje su pravljene za Polarnе uslove i nekoliko perjanih jakni.Ja sam iz žatora počeo dve čuturice sa majom ali su sada obadvije zaledjene, stavljam ih u unutrašnjidze pjakne ali bez koristi i dalje su zaledjene.Kada smo došli oko jedan sat od vrha Brazilci odustaju od dalje penjanja i vraćaju se.Svi sada vade opremu iz rančeva i Pomažu mi da predvrem opasne delove.Vraćamo se u logor.Posle dva sata dolaze Amerikanci.Počeli su se na vrh zadovoljni su.Za njih 17 nije nesrećan broj kao za Argentine.

18. januar-subota

Ovaj dan sam planirao da se odmorim a sutra ako bude lepo vreme da probam izići na vrh.Amerikanci se pakuju i odlaze kao i Brazilci.Posle podne mi dolaze Čako i Gejo.Čako će samo sutra da spakuje jedan žator i spusti ga u dolinu.A Geja je došao da proba još jednom izadi na vrh.Koleno ga više ne boli a i stavio je štitnik na njega.Pripremam vodu za sutra i kuvar ponovo onu dehidrisanu hrani.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

19. januar '92-nedelja

Ustajemo oko 6 sati. Imajući iskustvo od ranije pripremio sam dve čuturice vode, ali ujutru je malo vode ostalo. Pa sam topio sneg. To slabo ide, skoro nikako. Krenuo sam sa pola litre vode. Voda je ovde vaznija od hrane. Zbog hladnošću i suvoš vazduha organizam gubi tečnost. Kređemo oko 7 sati, ispred nas je jedna razvukćena kolona planinara. Prelazimo pored jedne zaravni, na kojoj su stene u obliku mitskih životinja. Maja ili u obliku figura zavisi ko ima kakvu maštú. Nastavljamo da se dalje penjemo. Brže dolazimo do Platoa Independencia (8300 m). Prelazimo Prevod i zatim po izložiPsi po tvrdom snegu. Lako Prelazim tu deonicu bez deresa. Ponovo ulazimo u skoropvertikalni kanal. Nešto na kraju je Cumbre (vrh). Sada nema oblaka, nadam se da će bolje proći nego Prošli put. Sa sejmom pokušavam da nađem stranu koja se manje odronjava, ovo strašno demoralizuje. Dva koraka napred, jedan nazad jer se kamenje odroni. Posle nekoliko sati penjanja dosadila je borba sa kamenjem koje uhvatila i osloniš se na njega ono se odroni. ~~Na poslednjem delu je neko velike kamente~~. Po njemu se lakše penje, ali ako neko odgori pokrene taj veliki kamen biće ... Posle penjanja na svaki veliki kamen kratka pauza. Konačno se vidi kraj zljebu, skređemo levo i penjemo se kao na neku pozornicu. Geja je ispred mene čeka me. Konačno se i ja popeli na vrh. Pre nas su se grupa neke grupe fotografisale i polako vraćaju nazad. I mi smo se brzo fotografisali i počeli se spuštati. U zljebu ima dosta ljudi, moram se oprezno kretati da nebi pokrenuli kamenje. Usanuli zelob od pre nekoliko dana počinje da boli, oprezno silazim da ga ne bih preopteretio, sada zaostajem. Sad je već posle podne i ostalo nam je još malo od dana. Prelazimo pod snegom dosta teško uz klizanje. Sneg je jako tvrd i pancerice nemogu da se ukopaju u njega. Sada se vraćamo do Independence i tu sa momcima iz službe spašavanja silazimo dolje. Geja razgovara sa njima, ja sad već znatno zaostajem, od bolova nemogu da se oslonim na levi nogu. Skreću sa uobičajene staze, sigurno imaju neku svoju predicu. Pokušavam da ih stignem. Iza jednog malog prevoda više nevidim grupe, idem dalje po utabanom snegu. Njide grupe, dolazim do nekih crnomasnih stena, ovudan sigurno nisu prošli, vraćam se nazad. Opre sam ih zadnji put video, čekam ih, postaje hladnije. Odlučujem da ponovo krenem za njima, sada pratim neke druge trašove. Pet dolazim do velikih stena, Prelazim na drugu stranu nalazim se ispred sijpara. Preznamjam u daljini Cuerno u njegovom pravcu se nalazi Condore, vidim dole ispod mene na snegu tačkice od satora. Preznamjam i tačkicu od "srebrnog" satora. Posto je kraj dana a ja nemam snage da se vraćam uživo, odlučujem da se spustim u Condore. To neće biti teško jer je strmina na početku pod sitnim sijparu a ostalo pod snegom. Da nemam bolove u nozi to bih prešao za najduže dva sata, ali sada to ide malo sporije. Polako zalazi sunce nad Tihim oceanom. Kad je sunce zaslo stigao sam do snega i sad se brže spustam jer se klizem. Spustam se do visine logora, zatim idem još jedan sat po tvrdom snegu do satora. Oko 23 sata sam stigao u "srebrni" sator. Smestam se u njega, spremam se da prvo sebi napravim jedan čaj. Sve imam u satoru posudu, gorionik, čaj i neke rudarske šibice. Pokušavam da upalim te rudarske šibice ali bez uspeha. Pokušavam zatim da napravim varnicu pomocu baterije iz lape i to bez uspeha. Po ko zna koji put preturam po mojim džepovima i posle jednog sata ispeva mi da napravim plavičasti plamen na gorioniku. Pronašao sam upaljač u satoru džepu. Do zore sam topio sneg i bio čajevac. Po tome sam video da sam dosta izgubio tehnosti, a nisam smeo zaspati jer je čak po dogovoru odneo vredu za spavanje.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

20. januar-Ponedeljak

Opet sam se ujutru sačekao zoru i sunce.Rušim sator i pakujem stvari.Kada sam sve spakovao, iza mene je ostao čist sneg i sve je izgledalo kao što sam i zatekao.Gdje stiže sa Berline oko 11 sati i nastavljamo zajedno spuštanje.Poslednji put se spuštam niz beskonačne serpentine.U baznom logoru su nas jedva dočekali da se vratimo.Momci su mi odmah cestitali i otisli da traže koniče mula da ugovore prenos opreme do Puente del Inca.Takođe dogovaramo dolazak kombibusa iz Mendoze za sutra u 18 sati.

21. januar-utorak

Rušimo sve satore, mnogo hrane je ostalo, nju dajemo koničima mula.Prenosimo stvari do šatora koniča mula i dogovaramo se da oprema stigne do uveče u čest.Krećemo, idemo pored reke.Na nekim delovima puta idem i koritom reke.Dno je jako široko i šljunkovito, reka teče u nekotiko tokova koji se prepletaju.Sretali smo planinare koji idu gore, raspitivali su se što ih čeka gore i kakvo je vreme.Sretali smo krda mula koju gone naučosi, sa svojim crnim leširima, bicevima, mamuzama kao da nisu stvarni, kao da se snima western.Na kraju puta ima molo jezerje i tu smo svi kolektivno zaključili koliko je potrebno malo da čovek bude zadovoljan, brčkanje nošu u čistoj vodi bilo osveženje za sve nas.Stizemo na kraj puta u Puente del Inca oko 17 sati.Tu neš čeka kombibus iz Mendoze.Još da stignu mule sa opremom i da se lepo odmaramo.Čekali smo mule do Ponoci.U medjuvremenu su bile razne glasine, da su mule pale u Provaliju, da će tek suta doći, da su nam ukrali opremu..U Ponoc ukrćavamo stvari u kombi i krećemo za Mendozu.Treba da stignemo oko dva sata u hotel.Sa nama su krenuli i dvoje Nemaca.Devojka je dosla iz Nemačke jer voli da jaši konje i organizuje jahanje po Horconesu.

22. januar-sreda

Momcima se vratio dobro raspoloženje i pored buke dizel motora i skripe, pjevaju.Negde na pola puta je raskrsnica i oko nje benzinska Puma restoranica i policijska stanica.Sada je tu bilo mnogo ljudi iako je jedan sat.Milicija nas zaustavlja, razgovaraju sa vozačem Posle nam prevode da je uveče pala kiša i bujice sa planina zatvorile put a pošto će se tek ujutru raspisati put moramo ići na spavanje u kasarnu.Kasarne su svuda iste, smrđe na drnč i makarone.Smestili su nas sa ostalih sto Argentineaca i Čileanaca u veliku salu.Vojnici su na pod stavili sandjer, dva cebeta i spavanje do jutra.Ujutru smo dobili mate čaj i nastavili put za Mendozu.Na nekim delovima puta bile su velike nestase peska i šljunka.Stizemo u hotel oko 18 sati.Zemljaci nam cestitaju.

23.-26. januara-cetvrtak,petak,sabat,nedelja

Boravili smo u Mendozi.

26.-29. januara-nedelja,Ponedeljak,utorak,sreda

Boravili smo u Buenos Airesu.

EKSPEDICIJA AKONKAGVA 1992.

29. jan.-01. feb-sreda, četvrtak, Petak, subota

Boravili smo u Riju.Za to sreme su se Borko i Saša Popović
na "Glavu sedere" kao prvi alpinisti iz Srbije.

02.-03. februara-nedelja, Ponedeljak

Boravili smo u Parizu

03. februara-Ponedeljak

Stigli smo u Beograd

Dnevnik Pisao JRNJATOVIC PETAR